Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	9Co/215/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1409202083
Dátum vydania rozhodnutia:	25. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Roman Huszár
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2013:1409202083.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci navrhovateľa: L.. T. V., S.., U. X, X., Advokátska kancelária Beňová, s.r.o., Blumentálska 8, Bratislava, proti odporcovi: 1/ SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s.r.o., Panónska cesta 9, Bratislava, IČO: 31 347 291, zast. JUDr. Adamčík a partneri, advokátska kancelária, Liptovská 2/A, P.O.Box 67, Bratislava, 2/ C. V., U. X, X., zast. JUDr. Irena Belišová, advokát, Romanova 11, Bratislava, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie odporcu 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 25C 101/2009-242 zo dňa 15. februára 2012, v pomere hlasov 3:0 takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach p o t v r d z u j e.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi 2/ povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 eur a odporkyni 2/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 400 eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku; vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

Vychádzal zo skutkového zistenia že dňa 22.8.2008 bol v týždenníku Plus 7 dní, ktorého vydavateľom je odporca l/, uverejnený článok autorky I. I. s názvom Cudzinka pod textom „Moskovčanka Oľga prišla na Slovensko, aby definitívne stratila ilúzie o šťastí. Stačil jeden alkoholik.“ V článku sú uverejnené informácie týkajúce sa spolužitia navrhovateľa a odporkyni 2/, ktorá informácie a súkromné fotografie poskytla redaktorke I. I.. V článku boli uvedené hodnotiace úsudky, informovali o priebehu a rozpade manželstva, vzťahu navrhovateľa k deťom. Hodnotiace úsudky ohľadom vzdelania navrhovateľa nemajú skutkový základ, sú podané skreslene. Rozhodnutím rady na Moskovskej štátnej univerzite MV Lomonosova dňa 25.5.1984 bola navrhovateľovi udelená vedecká hodnosť kandidáta filozofie vied. Hodnotiace úsudky týkajúce sa odchodu dcéry k navrhovateľovi nemajú skutkový základ, tak ako ich prezentovala odporkyňa, pretože zo svedeckej výpovede dcéry vyplynulo, že odišla na základe vlastného rozhodnutia, pričom táto skutočnosť nemala za následok, že mala negatívne výsledky v škole, čo preukázala aj svedecká výpoveď učiteľky T.. L., ktorá uviedla, že k zhoršeniu v škole došlo už predtým, nakoľko H. sa do jej triedy dostala tým, že prepadla. Žalované v článku uviedli hodnotiace úsudky ohľadom starostlivosti o deti tak, že navrhovateľ nemal záujem a nestaral sa. Tvrdenia ohľadom domáceho násilia sú rozporné, svedkovia preukázali fyzický útok navrhovateľa voči odporkyni 2/, taktiež potvrdili aj facky odporkyni voči navrhovateľovi a lekárske správy preukazovali údajné vzájomné ataky účastníkov. Z obsahu rozvodového spisu nebolo preukázané, že príčinou rozvratu manželstva bolo domáce násilie, ale vzájomné citové odcudzenie účastníkov.

Zistený skutkový stav viedol súd prvého stupňa k záveru, že navrhovateľ nie je osobou verejne činnou, ani verejne známou, a preto skutočnosti z jeho osobného života nemôžu byť bez jeho súhlasu

zverejňované. Konanie odporcov dosiahlo takú intenzitu, že bolo spôsobilé znížiť česť a dôstojnosť navrhovateľa, tak ako to má na mysli ust. § 11 a 13 Občianskeho zákonníka. Prvostupňový súd nevzal do úvahy obranu odporcu 1/, že zverejnenie uvedeného článku bolo vo verejnom záujme, pretože bolo v ňom poukazované na spoločenský problém, akým je domáce násilie. Účastníci nežijú spolu od r. 2004, pričom k uverejneniu článku došlo v r. 2008, po zániku manželstva rozvodom, takže riešenie vzťahu účastníkov prostredníctvom médií bolo nielen irelevantné, ale aj neaktuálne. Samotný argument, že prioritou zverejnenia bola autenticita a že úlohou redaktora nie je vyšetrovať, kto mal v danom prípade pravdu, je podľa názoru súdu v rozpore s novinárskou etikou aj vzhľadom na to, že informácie zo súkromného života, naviac bez overenia faktov, sú spôsobilé bez ohľadu na ich pravdivosť zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti. Motív zverejnenia článku je v rozpore s motívom odporkyni 2/, pre ktorý poskytla rozhovor, ktorým bolo poukázať na nečinnosť orgánov, čo v článku absentuje. Odporca 1/ informoval, že navrhovateľ bol právoplatne odsúdený pre trestný čin zanedbania povinnej výživy, čo je v rozpore s realitou. Odporkyňa 2/ v čase poskytnutia rozhovoru mala informácie, že navrhovateľ dlh na výživnom zaplatil, napriek tomu predložila autorke článku len list predsedníčky súdu, hoci v tom čase mala vedomosť, že trestný rozkaz nie je právoplatný, pretože bol voči nemu podaný odpor a bolo nariadené pojednávania, ktorého sa zúčastnila. Autorka článku bez overenia faktov (ktoré si podľa vlastnej výpovede, nepotrebovala overiť) uverejnila nepravdivú informáciu. Zverejnenie skutočnosti, že osoba bola odsúdená, je hlbokým zásahom do práva na ochranu osobnosti, konkrétne na česť, a preto je žalobný návrh v tejto časti preukázateľne dôvodný.

Výšku náhrady nemajetkovej ujmy odporcovi 1/ prvostupňový súd určil zohľadňujúc závažnosť vzniknutej ujmy, ktorá vznikla najmä v súvislosti so zverejnením nepravdivého údaju o odsúdení navrhovateľa v trestnom konaní pre trestný čin zanedbania povinnej výživy a zohľadňujúc skutočnosť, že boli použité obrazové snímky s podobizňou navrhovateľa bez jeho súhlasu a uvedením jeho mena. Z hľadiska formy zásahu ide o týždenník s celoslovenskou pôsobnosťou, pričom ako printové médium je ľahko dostupný. Vzhľadom na náklad týždenníka v rozhodnom období a jeho čítanosť zhodnotil prvostupňový súd zásah za intenzívny. Odporkyňa 2/ participovala na medializácii nepravdivých informácii o odsúdení a skutočností z rodinného života účastníkov tým, že iniciovala stretnutie s redaktorkou a poskytla rozhovor, v ktorom uviedla nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje, ako aj podklady vo forme súdnych rozhodnutí a fotografie s podobizňou navrhovateľa, a preto súd prvého stupňa považoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 400 eur za primeranú a vo zvyšnej časti nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol.
O náhrade trov konania bude podľa § 151 ods. 3 O.sp. rozhodnuté po právoplatnosti vo veci samej.

Rozsudok odvolaním v jeho vyhovujúcej časti, ktorou súd zaviazal odporkyňu 2/ k zaplateniu 400 € v zákonom stanovenej lehote napadla odporkyňa 2/. V dôvodoch odvolania uviedla, že odporcu 1/ kontaktovala s jediným zámerom, poukázať na nečinnosť orgánov, u ktorých sa niekoľko mesiacov domáhala pomoci o dosiahnutie vrátenie jej zvereného dieťaťa do jej starostlivosti od otca. Prerozprávaním životných zážitkov zo strany odporkyne 2/ nemohlo dôjsť k neopravnému zásahu do práv navrhovateľom, s dôrazom na skutočnosť, ktorá vyplynula z dokazovania, že predmetný článok odporkyňa 2/ nečítala, neautorizovala, nebola požiadaná o súhlas zmenou záveru, ako aj zverejnenia konkrétnych skutočností a fotografií. Navrhovateľ v konaní nepreukázal nepriaznivý následok, ktorý vo svojom návrhu odôvodňuje, priznanie a výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Práve naopak, bolo preukázané, že okrem zverejnenia mu žiadne ďalšie ujmy nevznikli a z jeho strany ide len o vyfabulované tvrdenia.

Rozsudok odvolaním v časti, ktorou súd uložil odporcovi 1/ povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000 €, napadol v zákonom stanovenej lehote odporca 1/ vytýkajúc súdu prvého stupňa, že rozhodnutie vychádza z nesprávnych skutkových zistení, nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní uviedol, že je síce pravdou, že navrhovateľ nie je osobou verejného záujmu, avšak spoločenský problém domáceho násilia je legitímnym objektom verejného záujmu osobitne preto, že sa domáce násilie odohráva za zatvorenými dverami. Jeho obete neradi o svojom probléme hovoria a preto sa domáce násilie len ťažko zisťuje, zamedzuje, resp. postihuje, trestá. Prvostupňový súd sa nezaoberal právnymi otázkami porovnania naliehavosti ochrany ústavného práva na slobodu prejavu vo vzťahu k ústavnému právu na ochranu súkromia. Pokiaľ sa navrhovateľ domáha ochrany práva na súkromie, je potrebné toto právo posudzovať proporcionálne vo vzťahu k právu na zverejnenie informácii a názorov o domácom násilí ako sociálnopatologickom jave, ktorý sa odhaľuje ťažko, a preto je legitímne o takýchto javoch verejne adresne informovať. Nakoľko len také informácie je schopné plniť aj preventívnu funkciu

v tom smere, že potencionálni páchatelia sú konfrontovaní s možnosťou, že ich počínanie neostane v tajnosti za dverami domácností a nikto sa o ňom nedozvie, takže sa môžu navonok tváriť ako ctihodní a vážení občania. V rozpore s uvedeným súd dospel k právnemu posúdeniu, že sa jedná o informácie z rodinného života, ktoré patria do súkromia navrhovateľa a nie je zákonný dôvod ich zverejňovať vzhľadom na spoločenský status navrhovateľa. V závere namietal výšku náhrady nemajetkovej ujmy. V konaní žiadne následky v príčinnej súvislosti s uverejnením neboli zistené. Naopak, v súkromí nemohlo ani difamujúco pôsobiť, keďže rodina a družka navrhovateľa vedela, že navrhovateľ bol oslobodený, lebo dlh zaplatil. Súd prvého stupňa neoznačil v čom je rozsah ujmy taký, že nepostačuje primerané zadosťučinenie. Z uvedených dôvodov navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo vzťahu k odporcovi 1/ zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporkyne 1/ uviedol, že manželstvo účastníkov bolo rozvedené nie pre domáce násilie, ale pre citové odcudzenie. Odporkyňa 2/ nepoukazuje na domáce násilie, ale na manželovu neveru, pretvarovanie a klamstvo. Navrhovateľ bol odporkyňou 2/ napadnutý, čo preukázal správou lekára T.. G. zo dňa 22.12.2003 a potvrdením Obvodného oddelenia policajného zboru SR zo dňa 3.7.2006 a tvrdenie o násilí navrhovateľa preukázané nebolo. Súd správne uviedol, že tvrdenia svedkov ohľadom domáceho násilia sú rozporné. Odporca 1/ neberie do úvahy skutočnosť, že navrhovateľ nebol za trestný čin zanedbania povinnej výživy nikdy právoplatne odsúdený a navrhovateľ nikdy nepožíval status odsúdeného, ktorý mu bol v predmetnom článku pripísaný. Ochrana súkromia fyzických osôb pred zásahmi zo strany médií podčiarkujú viaceré dokumenty rady Európy a najmä deklarácia o masmédiách a ľudských právach z roku 1996, ktorá vo svojej časti c/ pod názvom „Opatrenia na ochranu jednotlivca pred zasahovaním do výkonu jeho práva na rešpektovanie súkromného života“, definuje právo na súkromie tak, že toto právo v podstate spočíva v práve žiť vlastný život s minimom zasahovania. Týka sa súkromného života, rodinného života, domáceho života, fyzickej morálnej integrity cti, reputácii jednotlivca, faktu, aby sa neprezentoval vo falošnom svetle, nevyzradenia zbytočných a trápnych skutočností, nedovolenej publikácie súkromných fotografií, ochrany pred zneužitím súkromných informácií, ochrany pred šírením informácií daných alebo prijatých jednotlivcom dôverne. Zastáva názor, že pomyslená miska váh sa prikláňa v prospech navrhovateľa a práva na ochranu osobnosti a nie na stranu odporcu a slobody zverejňovať informácie, ktoré sú skôr ohováračského ako pravdivého charakteru.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporkyne 2/ uviedol, že nie je možné stotožniť sa s jej názorom, že nemala podiel na difamujúcich tvrdeniach, nakoľko sama aktívnym konaním vyhľadala autorku článku, poskytla jej rozhovor, ako aj podobizne navrhovateľa, čím sa spolupodieľala na difamujúcom článku, ktorý zasiahol do práv navrhovateľa. Z výpovede odporkyne je cítiť trvalú zášť a nenávisť, ktorá bola prítomná v čase poskytovania rozhovoru, z čoho možno vyvodiť zlý úmysel odporkyne 2/ privodiť žalobcovi ujmu a musí niesť časť zodpovednosti za aktívny zásah do ochrany osobnosti navrhovateľa. Z uvedených dôvodov považuje rozsudok súdu prvého stupňa za vecne správny a žiada priznať náhradu trov odvolacieho konania. Rozsudok odvolaním v jeho vyhovujúcej časti, ktorou súd zaviazal odporkyňu 2/ k zaplateniu 400 € v zákonom stanovenej lehote podala odporkyňa 2/. V dôvodoch odvolania uviedla, že odporkyňa 2/ kontaktovala odporcu 1/ s jediným zámerom, poukázať na nečinnosť orgánov, u ktorých sa niekoľko mesiacov domáhala pomoci o dosiahnutie vrátenie jej zvereného dieťaťa do jej starostlivosti od otca. Prerozprávaním životných zážitkov zo strany odporkyne 2/ nemohlo dôjsť k neopravnému zásahu do práv navrhovateľom, z dôrazom na skutočnosť, ktorá vyplynula z dokazovania, že predmetný článok odporkyňa 2/ nečítala, neautorizovala, nebola požiadaná o súhlas zmenou záveru, ako aj zverejnenia konkrétnych skutočností a fotografií. Navrhovateľ v konaní nepreukázal nepriaznivý následok, ktorý vo svojom návrhu odôvodňuje, priznanie a výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Práve naopak, bolo preukázané, že okrem zverejnenia mu žiadne ďalšie ujmy nevznikli a z jeho strany ide len o vyfabulované tvrdenia.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 10 ods. 1 O.s.p. v medziach daných odvolaním vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., rozsudok bol odvolacím súdom vyhlásený podľa § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie odporcov nie je dôvodné.

V posudzovanej veci navrhovateľ uplatneným nárokom požadoval od odporcov náhradu nemajetkovej ujmy z titulu zásahu do jeho súkromia v dôsledku uverejnenia jeho fotografií a informácií zo súkromného

života, konanie ktoré súd prvého stupňa vo svetle okolností posúdil ako objektívne spôsobilé vyvolať závažnú ujmu u navrhovateľa.

Právne prostriedky ochrany osobnostných práv sú zakotvené v ustanovení § 13 Obč.zák., z ktorého vyplýva, že fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie a pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podľa ods. 3 tohto ustanovenia výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav v zmysle § 153 ods. 1 O.s.p., vec správne posúdil po právnej stránke a svoje rozhodnutie i náležitým spôsobom odôvodnil (§ 157 ods. 2 a 3 O.s.p.) s odôvodnením, ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Vyčerpávajúce odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa si nežiada osobitne sa zaoberať odvolacími námietkami, pretože odporcovia v odvolaní neargumentujú skutočnosťami, o ktorých by súd prvého stupňa pri rozhodovaní o veci nebol mal vedomosť, alebo ktoré by nebol uvážil, ako aj také, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvého stupňa zisteného stavu alebo jeho právneho hodnotenia; odvolací súd by iba zopakoval správnosť záverov súdu prvého stupňa.

Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa odvolací súd udáva, že z hľadiska skutkových okolností, z ktorých navrhovateľ v predmetnom konaní vyvodzoval svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, treba poukázať predovšetkým na to, že do rámca vymedzeného ustanoveniami §§ 11 až 13 Občianskeho zákonníka patrí právo na súkromie zahŕňajúce širokú oblasť súkromia fyzickej osoby (najmä jej súkromného života intímnej a rodinnej sféry, vnútorného myšlienkového, citového života, jeho vzdelania...). V najširšom zmysle sa toto právo týka aj života v rodine a manželských a partnerských alebo priateľských či obdobných vzťahoch. Takto chápané právo na súkromie spočíva v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jeho súkromného života sprístupnené iným alebo zverejnené. O porušenie práva na ochranu súkromia ide nielen v prípade neoprávneného získavania vedomostí a poznatkov o súkromí fyzickej osoby, ale tiež v prípade neoprávneného rozširovania týchto poznatkov a vedomostí. Zásahy v týchto prípadoch nemusia mať difamačné dôsledky - neoprávnený zásah do tohto čiastkového práva (práva na súkromie) nemusí vždy vyvolať zníženie vážnosti alebo dôstojnosti dotknutej fyzickej osoby.

Súd prvého stupňa akcentoval tie aspekty konania odporcov, ktoré svedčia predovšetkým o zásahu odporcov do súkromia navrhovateľa a na tomto základe dospel
po vykonanom dokazovaní a po správnej aplikácií ustálenej právnej praxe k záveru, že navrhovateľovi bola na chránených osobnostných právach spôsobená značná ujma, za ktorú mu patrí náhrada nemajetkovej ujmy. Prvostupňový súd dostatočne zohľadnil zdôraznenú potrebu samostatného posudzovania jednotlivých negatív dopadu konania pôvodcu zásahu na čiastkové práva tvoriace súčasť práva na ochranu osobnosti. Správne prvostupňový súd v prejednávanej veci vzal predovšetkým v potrebnej miere na zreteľ, že navrhovateľ v konaní kládol dôraz na zásah do súkromia a súkromného života, a že vzhľadom na to, do akej chránenej sféry (do ktorých čiastkových práv) sa zasiahlo, nebolo procesnou povinnosťou navrhovateľa preukazovať, že neoprávnený zásah odporcov pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti (rovnaký právny názor vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp.zn. 3 Cdo 137/2008).
Právne závery prvostupňového súdu vyjadrené v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku sú v plnom rozsahu podložené správnym výkladom ustanovení § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka, keď neprehliadol, že so zreteľom na čiastkové práva, do ktorých odporcovia zasiahli, bolo pri riešení otázky opodstatnenosti žaloby na priznanie nemateriálnej satisfakcie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka) treba považovať zníženie dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere len za jeden z viacerých do úvahy prichádzajúcich následkov neoprávneného zásahu do osobnostných práv, nie však za jediný určujúci následok, výlučne ktorý by opodstatňoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, v dôsledku čoho je námietka odporcu 1/, že súd prvého stupňa neoznačil v čom je rozsah ujmy taký, že nepostačuje primerané zadosťučinenie bez právneho významu. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vždy existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu v prípade niektorého zásahu do práva na súkromie alebo do práva na podobizeň,

právne závery ktoré sa nepriečia všeobecnými interpretačným pravidlám ustanoveniam § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže medzi čiastkové práva tvoriace súčasť širšie koncipovaného práva na ochranu osobnosti patrí aj právo na podobu a právo na ochranu podobizne, obsahom ktorého je oprávnenie brániť sa proti neoprávnenému použitiu podobizne. Zverejnenie fotografií zo súkromného albumu nemalo spravodajský charakter, motívom zverejnenia údajov a fotografii nebolo poskytnutie informácii významných pre širokú verejnosť, tak ako správne uzavrel prvostupňový súd, ale snaha aj za cenu neetického, neodsúhlaseného medializovania súkromných záležitostí udržať, alebo zvýšiť čítanosť periodika. Odporcom 1/ zdôrazňovaný motív o povinnosti informovať verejnosť o domácom násilí, ako aj odporkyňou 2/ (rozdielne od odporcu 1/ zdôrazňovaný motív poukázania na nečinnosť orgánov štátu) nemožno badať z obsahu textu ani len okrajovo. Článok je jednostranný, široko koncipovaný, obsahujúci výlučne negatívne informácie týkajúce sa spolužitia navrhovateľa s odporkyňou, po prečítaní ktorého profil navrhovateľa po osobnostnej, ako aj profesionálnej stránke vyznieva znevažujúco. Naviac, súd prvého stupňa spomedzi okolností, za ktorých došlo k zásahu, správne prihliadol aj na to, že prezumpcii neviny priečiace sa údaje v uverejnenom článku zasiahli do mimoriadne citlivej oblasti života navrhovateľa - občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti v spoločnosti, pretože navrhovateľ bol v rozpore so skutočnosťou označený za právoplatne odsúdeného človeka za trestný čin zanedbania povinnej výživy, trestná činnosť ktorá je všeobecne považovaná za protispoločenskú a nemorálnu a spoločnosťou odsudzovanú. Potom je aj bez významu snaha o dosiahnutie zmeny napadnutého rozsudku poukázaním na nedostatok porovnania naliehavosti ochrany práva na slobodu prejavu vo vzťahu k právu na ochranu osobnosti. Je potrebné prisvedčiť navrhovateľovi a v danom prípade prihliadnuť, na ochranu súkromia fyzických osôb pred zásahmi zo strany médií podčiarkujúc rešpektovanie súkromného života, ochrany pred nedovolenou publikáciou súkromných fotografií, s odkazom na dokumenty rady Európy deklaráciu o masmédiách a ľudských právach.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa podľa § 224 ods. 4 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.